

1. AUM. Šis garsmuo yra visa. Štai jo paaiškinimas: viskas – praeitis ir dabartis, ir ateitis – garsmuo AUM. Ir visa, kas už šių trijų laikų, – garsmuo AUM.
2. Visa tai – Brahmanas. Ir šis Atmanas – Brahmanas. O šis Atmanas – keturpėdis.
3. Pirmoji jo pėda – tai Vaišvanara, jo veikla – tai suvokimas ovyje, išoriniame pasaulyje. Jis turi septynias galūnes, o devyniolika jo burnų minta sunkiu maistu.
4. Antroji jo pėda – Taidžasa, jo veikla – suvokimas sapne, vidiniame pasaulyje. Jis turi septynias galūnes, o devyniolika jo burnų minta lengvu maistu.
5. Kai miegantysis nieko nebetrokšta, neberegi jokių sapnų, – tai gilus miegas. Trečioji pėda – Pradžnia, jo veikla – būties vienio suvokimas miegant giliai be sapnų. Jis palaimingas, vienintele savo burna palaima mintą, o veidas jo – mintis.
6. Tai visa ko viešpats, visąžinis, vidinis valdytojas, tai visa ko iščios, būtybių pradžia ir galas.
7. Nei vidaus suvokimu, nei išorės, nei abejopu, nei sutelktu suvokimu, ir nei suvokimu, nei nesuvokimu; nematomu, neištariam, neapčiuopiamu, neatpažįstamu ir nepamąstomu, nepavadinamu; vienatinio Atmano esmės tikrybe, raškos pasaulio pabaiga,

rimtin, malonė, nedvejybe manoma esant ketvirtąjį. Tai Atmanas, kurį pažinti dera.

8. Kaip garsas, šitas Atmanas – tai garsmuo AUM. [Jo] pėdos – tai garsai, o garsai – pėdos: garsas A, garsas U, garsas M.

9. Ovyje būvis, Vaišvanara – garsas A, pirmas, nes pradedą arba pasiekia. Kas žino tai, išties, tas laimi viską, ko tik geidžia, ir taip tampa pirmas.

10. Būvis sapne, Taidžasa – garsas U, antrasis, nes yra iškilęs arba esti tarp abiejų. Kas žino tai, išties, išskyla nuolat augančiu pažinimu, bet kam prilįgsta. Jo giminėj negims, kas nepažintų Brahmano.

11. Gilus, be sapnų miegas, Pradžna – garsas M, trečias, nes seikėja ir sugeria. Kas žino tai, išties, tas visa seikėja ir sugeria savin.

12. O ketvirtasis nebeturi demenų, jis nenusakomas, raškos pasaulio pabaiga, rimtis, malonė, nedvejybė. Taigi garsmuo AUM – Atmanas. Kas žino tai, per save patį į Patį save patenka.

ANTRA DALIS

Pirmas skyrius

1.1.1. AUM. Kitiados Vadžašravasa noriai paukojo visą savo turimą. Ir jis turėjo sūnų, vardu Načiketas.

1.1.2. Syktį, beatnašaujant [brahmanams] aukas, jį, vaiką, apėmė tikėjimas, ir jis pamanė:

1.1.3. „Vanduo išgertas [jį], ir žolė nuėsta, pienas išmelžtas, o jos pačios – bergždžios. Bedžiausniais praminti pasauliai, į kuriuos eis šias karves atnašaujantis.“

1.1.4. Ir jis pasakė tėvui: „Tėve, kam mane atiduosi?“ An-trąsyk, trečiąsyk [paklaustas], [tėvas] atsakė: „Mirčiai tave atiduosiu!“

1.1.5. [Načiketas tarė:] „Tarp daugelio esu aš pirmas, tarp daugelio aš vidutinis. Kokią gi jamos pareigą jis šian-dien per mane atliks?“

1.1.6. Pažvelki, kaip senovėje, pažvelki, kaip dabar: it grū-das noksta mirtingasis, it grūdai vėl atgimsta.“

1.1.7. „Nelyginant ugnis aplanko svečias brahmanas na-mus, todėl jam atnašaujama numaldymo [auka]. Vandens atneški, Vaivasvata.“

1.1.8. Viltį ir lūkesčius, ir bičiulybę, džiaugsmą, auکوјimus ir gerus darbus, sūnus ir kaimenes – viską praranda

šykštuolis, kurio namuos nepavaišintas vieši brah-manas.“

1.1.9. [Jama pasakė:] „Brahmane, jei tris naktis be maisto išbuvai mano namuos, kilnus svety, tai būki pagerb-tas – teneapleis manęs malonė! – ir išsirinki sau tris dovanas.“

1.1.10. [Načiketas tarė:] „Mirtie, – tuomet tegu Gautamą [mano tėvą] apleidžia rūpestis, tebus jis malonin-gas, tenebepyksta ant manęs, tegu mane pasveikins apažinės, tavo paleistą.“ Tokią renkuosi pirmąją iš trijų dovanų.

1.1.11. [Jama pasakė:] „Apažins [tave] Audalakis Arunis, kaip seniau, – mano malone. Miegos ramus naktim, apleis rūstybė [jį], išvėdusi tave, mirties nasrų paleistą.“

1.1.12. [Načiketas tarė:] „Dangaus pasau ly nėra jokios bai-mės – tenai nėra tavęs, Mirtie, ir niekam nebaisi se-natvė. Įveikus alkį, troškulį ir liudėsį palikus, dan-gaus pasau ly – džiaugsmas.“

1.1.13. Žinai, Mirtie, tu apie dangiškąją ugnį. Papasakok man apie ją, pilnam tikėjimo, – kaip džiaugias nemir-tinumu dangaus gyventojai. Tokią renkuos aš antrą dovaną.“

1.1.14. [Jama pasakė:] „Klausyk tad, Načiketai, ką papasa-kosiu apie dangiškąją ugnį, ir įsidėmėk. Žinok, – tai begalybės atradimas, [visatos] pagrindas, glūdijs [šir-dies] slapty.“

1.1.15. [Jama] papasakojo jam apie tą ugnį pirmąpradę, iš kokių dalių sudėtas [aukuras], kiek jų, kokia tvarka.

[Tas] pakartojo, kas jam buvo pasakyta. Tuomet Mir-tis, patenkinta juo, kreipėsi vėl.

1.1.16. Taip pamalonintas, pasakė didžiadvasis (Jama): „Dabar aš duosiu tau dar vieną dovaną: lai ši ugnis bus [žino-ma] tavo vardu. [Ir dar] imki grandinę šią įvairiaspalvę.

1.1.17. [Kas] su trimis kartu trisysk [įžiebs šį] Načiketą ir atliks tris darbus, pranos giminą–mirtį. Pažinęs tai, kas pagimdė Brahmano, kas dieviška, kas verta garbinimo, tai patyręs, pasieks jis rimtį begalinę.

1.1.18. Kas trisysk [įžiebs] Načiketą, pažins šitą trejbę ir, žinodamas tai, mąstys Načiketą, mirties pančius nu-traukęs, liūdesį įveikęs, – dangaus pasaulį džiūgaus.

1.1.19. Tai tavo, Načiketai, dangiška ugnis, kurią pasirinkai kaip antrą dovaną. Šią ugnį žmonės ir vadins tavo [vardu]. Prašyk, Načiketai, trečios dovanos.“

1.1.20. [Načiketas tarė:] „Žmogui mirus, kitus apminka abe-jonės. Vieni sako: tai yra, kiti – to ner. Norečiau suži-noti tai, tavo pamokytas. Tokia trečioji bus iš dovanų.“

1.1.21. [Jama pasakė:] „Net dievai lig šiol tuo abejoja, tikrai nelengvas tai dalykas. Rinkis sau, Načiketai, kitą [do-vaną], nereikalausk, atleisk mane nuo šito.“

1.1.22. [Načiketas tarė:] „Netgi dievai tuo abejoja, o ir tu, Mir-tie, sakai, jog tai pažint nelengva. Ner kito, už tave ge-resnio, vedlio, ner ir kitos, už šią vertesnės, dovanos.“

1.1.23. [Jama pasakė:] „Rinkis sunų, vaikaitių, kad gyventų šimtą metų, albes galvijų, dramblių, aukso ir žirgų, rinkis plačiai derlingų žemių ir gyvenk tiek metų, kiek tik nori.

1.1.24. Jei sugalvosi kokią vertą dovaną, tai rinkis ją, ir dar turtus, ilgą gyvenimą, Klesėk, Načiketai, šioje pla-čioje žemėje. Duosiu tau viską, ko tik geis širdis.

1.1.25. Kad ir kaip sunkiai įgyvendinami būtų tie troškimai, šlame mirtingųjų pasauly – prašyk visko, ko tik nori. Štai dangiškos gražuolės ratuose, įdimos mu-zikos, – tokių žmogus negaus! Tegų jos tau tarnauja, dovanojų, Načiketai, – tik apie mirtį nebeklausk!

1.1.26. [Načiketas tarė:] „Šie mirtingųjų [malonumai] lai-kini, Antakai, tik išsunkia visas jausmų jėgas. Be to, gyvenimas – toks trumpas! Vėžimai, šokiai, dainos – [pasilik] juos sau.

1.1.27. Netinka žmogui mėgautis turtais. Ar mėgausimės jais, tave išvydę? Ar mes gyvensim, kol tu viešpatauji? Tik šitą dovaną man velta rinktis.

1.1.28. Nenykstanto nemirtingumo palytėtas, kas iš mir-tinųjų, sunykti pasmerkty ten, žemėje, galvodamas apie kūno aistrų malonumus, galės džiaugtis ilgu gy-venimu?

1.1.29. Sakyk mums tai, Mirtie, dėl ko visi dvejoja, – kas tam Didžiajam Pėrėjime? Šitą dovaną – atskleistą paslaptį, ne kitą, renkas Načiketas.“

Antras skyrius

1.2.1. [Jama pasakė:] „Viena yra gėris, kita – malonumas, iš tiesų. Abu, nors skirtingais tikslais, sukausto žmogų. [Tačiau] gera tam, kas laiko gėrio, o kas pasirinko malonumą, tas praranda savo tikslą.

- 1.2.2. Gėris, blogis – abu aplanko žmogų. Išmintingas, pagalvojęs, juodu skiria. Išmintingas gėrį vertina labiau nei malonumą, o kvailys dėl žemiškos naudos pasirenka malonumus.
- 1.2.3. O tu gi, Načiketai, pagalvojęs, atmetei malonumus, ar tai, kas malonumais rodos. Tu gi nepasukai turty keliu, kuriame daugelis įklimpo.
- 1.2.4. Plačiai išsiskiria, į priešingas puses veda keliai, žinomi kaip neišmanymas ir išmintis. Matau, tu atsidėjęs, Načiketai, išminčiai, ir gausūs norai tavęs neišblaškė.
- 1.2.5. Paskendę neišmanyme, manydamiesi išmintingi ir išprusę, kvailiai klajoja, klaidžioja tarsi aklieji, aklo vedami.
- 1.2.6. Ir Perejimas nenušvys nerūpestingam žiopiui, turto mirazų suklaidintam. Manydamas: „Tera vien šis pasaulis, nėra kito“, – jis vėl ir vėl pateks man į rankas.
- 1.2.7. Nuostabos vertas, kuris moko, kuris net išgirstas lieka nesuvoktas, kurio girdėdami daug kas nemato. Įgūdęs, kuris suvokė pamokytas; nuostabos vertas, kuris atpažino.
- 1.2.8. Jeigu nevertas aiškins, dorai nesuprasi. Apie Tai nuomonės įvairios. Jei kitas nepaiškins, nebūs praejimo. Jo nesuvoksi sauprotavimais, mažausio išmažausių.
- 1.2.9. Protavimu šito suprasti neįmanoma, mielasis, tik kitas kai paaiškina, daros lengvai suprantama. Tu atradai tai, būdamas ištikimas tiesai. Kad mums dar, Načiketai, tokį mokinį kaip tu!

- 1.2.10. Žinau aš – tur tai nepastovūs, ir nepasieksi amžinybės tuo, kas laikina. Štai [betgi] Načiketo ugni įžiebiau ir amžinybę pasiekiau laikina medžiaga.
- 1.2.11. Troškimų išsipildymą, pasaulio ramstį, galią neribotą, anapusi be baimės, didžią šlovę, skambančią plačiai – pagrindą radęs, išmintingas Načiketai, atmetei visa [kitą].
- 1.2.12. Ši nelengvai pamatomą, giliai paslėptą, slypinį [širdies] slapty, giliausią pirmąpadį Dievą savęs pažinimui patyręs, išsineria išminčius iš džiaugsmų ir liūdesių.
- 1.2.13. Išgirdęs ir supratęs tai, išsunkęs esmę ir apčiuopęs šerdį, – džiaugias mirtingasis, džiaugsmo šaltinį radęs. Manau, šitie namai tau, Načiketai, atsiųrė.“
- 1.2.14. [Načiketas tarė:] „Kas už tiesos, už netiesos, kas už sukurto, nesukurto, už to, kas buvo ir kas bus, kaip tai regi, papasakok.“
- 1.2.15. [Jama pasakė:] „Skiemeni, kuri skelbia visos vedos, kuri taria kiekvieną dvasios pastangą, kurio siekiu tegyvas tikras mokiny, šį skiemenį trumpai tau pasakyti: AUM.
- 1.2.16. Išties, šitas garsmuo – tai Brahmanas; išties, šitas garsmuo – aukščiausias; išties, kas šitą garsmenį pažino, kad ir ko jis siektų, – tai [bus] jo.
- 1.2.17. Šis pagrindas – geriausia, šis pagrindas – aukščiausia, šį pagrindą pažinęs, Brahmano pasaulį išsiskleis.
- 1.2.18. Nei gimsta, miršta regintysis, nei jis iš ko, nei kas iš jo. Neginėjęs, visad esantis, praanžis, pirmąpradis – nežūva, žūvant kūnui.

1.2.19. Jei žudantysis manosi žudąs, jei žudomasis mano žudomas, – jėdu abu nežino. Nėra nei žudančio, nei žudomo!

1.2.20. Mažesnis už mažiausią, didesnis už didžiausią slypi Atmanas būtybės širdyje. Kas jau nebesistengia, nebeliūdi, tas nuskaidrėjusiu suvokimu regi šį didį Atmaną.

1.2.21. Sėdėdamas toli keliauja, gulėdamas visur nueina. Šį džiūgančiantį ir [kartu] nesidžiaugiantį dievą kas, be manęs, pažinti vertas?

1.2.22. Tarp kūniškų bekūni, pastovų tarp nepastovių, didį visa ką persmelkiantį Atmaną pažinęs – išminčius nebeliūdi.

1.2.23. Šis Atmanas nepasiekiamas nei pamokymais, nei samprotavimais, nei žiniomis. Tik kas jo vertas, tam jis pasiekiamas – Paties atvertas sau.

1.2.24. Kas nesiliauja blogai elgtis, nenuimsta, nesusitelia, nenuramina proto, tas nepasieks jo, iš tikrųjų, net pažinimu.

1.2.25. Žyniai ir klimingieji jam už maistą, mirtis – už padą. Kas iš tikrųjų žino, kur jis?

Trečias skyrius

1.3.1. Atlygio dėsnį jėdu gerų darbų pasaulyje, [širdies] slapy, aukščiausiam prieglobsty. „Šešėliu ir šviesa“ juodu vadina Brahmaną pažinę, kurie kūrena penkias aukuro ugnis ir triskart [ugnį] Načketą.

Švento pasaulio figmedžio garbinimas
Račastanas, XVIII a., guašas

- 1.3.2. Ši tiltą atnašautojų – aukščiausią Brahmaną, nenyks-
tamą – tų, kurie trokšta persikelti į kitą [krantą], kur
baimės nebėra, šią ugnį Načiketo te įstengsime pasiekti
- 1.3.3. Žinoki, Atmanas – vežimo šeimininkas; kūnas, iš tie-
sų, – vežimas; žinok, aumuo – tai vadelėtojas; o pro-
tas, išties, – vadžios.
- 1.3.4. Jutimai, sakoma, – žirgai; [jais juntami] dalykai – jų
takai. Atmanas junginy su kūnu, juitimais ir protu –
tas, kuris mėgaujasi, sakoma išminčių.
- 1.3.5. Kam stinga išvalgos, ir protas visad nepajungtas, tas
ir juitimų nesutramdo – kaip vadelėtojas patrakusių
žirgų.
- 1.3.6. Kas išvalgus, kieno protas visad pajungtas, tasai su-
trando juitimus – kaip vadelėtojas paklusnų žirgą.
- 1.3.7. Kam stinga išvalgos ir supratimo, kas nuolatos nety-
ras, tas nepasieks tos vietos ir sugriš samsaron.
- 1.3.8. Kas išvalgus ir supratingas, visad tyras, pasieks tą
vietą, iš kur nebegims.
- 1.3.9. Kam išvalga – tai vadelėtojas, o protas – vadžios, ta-
sai žmogus pasieks kelionės tikslą, aukščiausią visa
persmelkiančio vietą.
- 1.3.10. Nes tai, kas juntama, – viršiau juitimų, protas – virš
to, kas juntama, aumuo – viršiau už protą, o didis
Atmanas – viršiau aumens.
- 1.3.11. Neapreikštis – viršiau už didį [Atmaną], Puruša –
virš Neapreikšties. Nieko nėra viršiau Purušos, tai
kelio pabaiga, aukščiausias tikslas.

- 1.3.12. Šis, slypintis kiekvienoje būtybėje kaip Atmanas, ne-
pasireiškia, tačiau skvarbiu ir jautriu aumeniu išval-
gūs regi jį.
- 1.3.13. Tegu sulaiko išvalgusis kalbą prote, ši – Pačiame ži-
nojime tegu sulaiko, žinojimą tegu sulaiko Pačiame
didžiajame, ši – tesulaiko Pačioje rimty.
- 1.3.14. Pakilkite, pabuskite, dovanas gautas perpraskiti! Aš-
trus tarai skustuvo ašmenys, sunkiai įvelkiamas, var-
giai praeinamas šis kelias, sako išminčiai.
- 1.3.15. Negirdimą, nepaliečiamą, be pavidalo, nenykstaną,
beskonį amžiną, bekvapį, be pradžios, be galo, dides-
nį už didžiausią, visad esantį pažinęs – išsivaduoja iš
mirties nasrų.“
- 1.3.16. Persakęs ir išklaušęs šitą seną pasakojimą, Mirties pa-
pasakotą Načiketui, išmincingasis tampa didis Brah-
mano pasaulį.
- 1.3.17. Kas ši aukščiausią slėpinį atskleis brahmanų susirin-
kime ar, pasišventęs, šradhos apeigų metu, pelnys sau
amžinybę, pelnys sau amžinybę.
- ANTRA DALIS
Pirmas skyrius
- 2.1.1. [Jana pasakė:] „Savabūvis pradūrė išoren skyles [ju-
timams], todėl [žmogus] žiūri laukan, o ne vidun,
į save Patį. Tačiau išminčius, siekdamas nemirtingu-
mo, akis apvertęs, stebi save Patį.
- 2.1.2. Kvailius veda išoriniai troškimai, ir jie pakliūva į

mirties paspėstus spąstus. Bet išmincingieji, nemirtingumą radę, neiško nieko pastovaus čia, tarp nepastovių [dalykų].

- 2.1.3. Kuo [žmogus suvokia] pavidalą ir skonį, kvapą, garšą, taip pat lytėjimą, meilės glėbį, tuo jis ir suvokia. Kas lieka [jo nesuvokta]? Štai, iš tikrųjų, Tai.

- 2.1.4. Patyręs tai, kuo regi ir sapne, ir ovyje, ši didį visą persmelkiantį Atmaną, išminčius nebeliūdi.

- 2.1.5. Kas žino šį suvokiantįjį Atmaną, gyvą, labai artį, viešpatį praeities ir ateities, tas nebeisigąs. Štai, iš tikrųjų, Tai.

- 2.1.6. Kas andai gimė iš kaitros, kas iš vandens užgimęs andai, kas įžengė ir stovi [širdies] slapyje, ir žiūri pro būtybes, – štai, iš tikrųjų, Tai.

- 2.1.7. [Ji] kuri randasi, emus alsuoti, Aditė dievybingoji, įžengusi ir stovinti [širdies] slapyje, ir pro būtybes gimstanti, – štai, iš tikrųjų, Tai.

- 2.1.8. Tą visąžinį, kuris slypi pliauskoje lyg gemalas neščiojoje, jos rūpestingai globiamas, diena dienon tegarbi-na aukotojai nubudę – ugnį. Štai, iš tikrųjų, Tai.

- 2.1.9. Kur teka saulė ir kur leidžias, – tame visi dievai, ir niekas to neperžengia. Štai, iš tikrųjų, Tai.

- 2.1.10. Kas čia, tas ir ten; kas ten, tas ir čia. Tik iš mirties į mirtį žengia tas, kas skirtumas čia mato.

- 2.1.11. Suvokti tai tegalima protu. Nėra čia jokio skirtumo. Tik iš mirties į mirtį žengia tas, kas skirtumus čia mato.

- 2.1.12. Puruša sulig nykščiu sielos vidury, viešpatis visko, kas tik buvo ir kas bus. [Kas ji pažino] nebeturi baimės. Štai, iš tikrųjų, Tai.

- 2.1.13. Puruša sulig nykščiu, it liepsna be dūmų, viešpatis visko, kas tik buvo ir kas bus. Jis – šiandien, jis – rytoj. Štai, iš tikrųjų, Tai.

- 2.1.14. Kaip kad vanduo, išlijęs ant viršukalnės, šlaitais bėga žemyn, taip tas, kas mato skirtumus tarp reiškinių, bėga iš paskos.

- 2.1.15. Kaip kad skaidrus vanduo, į skaidrų vandenį supiltas, toks išlieka, taip tylinio išminčiaus įžvalgaus išlieka Atmanas, Gautama.

Antras skyrius

- 2.2.1. [Štai] miestas vienuolkavartis – negimusiojo, tiesiaminčio. Kol valdo jį, neiūdi; o kai išsivaduoja, tai išsivaduoja. Štai, iš tikrųjų, Tai.

- 2.2.2. Gulbė – spindinčiam dangujė, vasus – ore, žygnys – prie aukuro, svetys – prie židinio. [Jis] žmonėse, dievuos, aukojime, erdvėj. Gimęs vandenyse, žemėje gimęs, gimęs aukojime, gimęs kalnuos. Didžioji Apeiga.

- 2.2.3. Aukštyn išleidžia iškvepimą, vidun įtraukia įkvėpimą – šitą Nykštuką vidury gerbia visi dievai.

- 2.2.4. Kai šitas įsikūnijęs, gyvenantis kūne, išsmunka, išsilaivina iš kūno, kas čia lieka? Štai, iš tikrųjų, Tai.

- 2.2.5. Vien tik iškvepimu įkvėpimu joks mirtingasis nėra gyvas, kitkuo gyvi jie – tuo, kuo laikos šiedu.

JADŽNAVALKJOS 'DALIS

Trēčias skyrius

Antra brāhmana

3.2.1. Tuomet Džaratkarava Arthabhaga ēmē klausinēti:

„Jadžnavalkja, – tarē jis, – kiek pagavų yra ir kiek pagaviņų?“

[Jadžnavalkja atsakē:] „Aštuonios pagavos ir astuoni pagaviniai.“

„Kas per astuonios pagavos ir astuoni pagaviniai?“

3.2.2. „Nosis gī, prana, iš tikrųj, yra pagava, o jį pagavęs laiko jos pagavins – apana, įkvėpimas, nes kvapas uodžiamas įkvėpimu.“

3.2.3. Kalba, iš tikro, yra pagava, o jį pagavęs laiko jos pagavins – tai vardas, nes kalba taria vardus.

3.2.4. Liežuvis, iš tikrųj, yra pagava, o jį pagavęs laiko jos pagavins – tai skonis, kadangi skonis patiriamas liežuviu.

3.2.5. Akis, iš tikro, yra pagava, o jį pagavęs laiko jos pagavins – pavidalas, nes akimi juk regimi pavidalai.

3.2.6. Ausis, iš tikro, yra pagava, o jį pagavęs laiko jos pagavins – tai garsas, nes ausimi juk girdimi garsai.

3.2.7. Protas, iš tikro, yra pagava, o jį pagavęs laiko jos pagavins – troškimas, nes juk protu troškimai troškiami.

3.2.8. Rankos, iš tikro, yra pagava, o jį pagavęs laiko jos pagavins – tai darbas, nes rankomis juk dirbami darbai.

3.2.9. Oda, iš tikro, yra pagava, o jį pagavęs laiko jos pagavins – lytėjimas, nes oda juntami prisilietimai. Tokios tad šios astuonios pagavos ir astuoni pagaviniai.“

3.2.10. [Džanaka] tarē: „Jadžnavalkja, visa tai tėra mirties maistas, bet kas toji dievybė, kurios maistas – mirtis?“

[Tasai atsakē] „Iš tiesų, ugnis yra mirtis ir, [būdama] vandens maistu, ji įveikia iš naujo mirtį.“

3.2.11. [Džanaka] tarē: „Jadžnavalkja, žmogui mirus, kvėpavimas palieka jį ar ne?“

„Ne – tarē Jadžnavalkja, – jis tik telkiasi įamė, tasai išsipučia, išpursta, ir išpurtes mirusysis guli.“

3.2.12. [Džanaka] tarē: „Jadžnavalkja, žmogui mirus, kas [dar] jo nepalieka?“

„Vardas. Iš tikro, vardui nėra galo, nėra galo visiems dievams. Juo laimi jis pasaulį begalinį.“

3.2.13. [Džanaka] tarē: „Jadžnavalkja, žmogui mirus, kai pereina kalba į ugnį, o kvėpavimas – į vėją, akys – į saulę, protas – į mėnulį, o į pasaulio šalis – ausys, kūnas – į žemę, Atmanas – į erdvę, gyvaplaukiai – į žolę, o plaukai – į mišką, kai vandeny ištirpsta kraujas, sėkla, kurgi tuomet yra žmogus?“

[Jadžnavalkja atsakē:] „Imk ranką, mielas Arthabhaga. Tik mudu tai žinosime, nereikia apie tai [kalbėti] prie kitų.“

Kiek atsitraukę, jiedu tęsė pokalbį. Kalbedami jiedu kalbėjo apie darbus, ir girdami jįė gyrė darbus. Iš tiesų, per gerus darbus [žmogus] tampa geras, o per blogus – blogas.

Tada Džaratkarava Arthabhaga ir nutilo.